

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił H. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy, powołując się na przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, oraz Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. nr 8 poz. 43 ze zm.) wskazał, że ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31.12.1948 r. emerytura przysługuje, jeżeli spełnił łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiety, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, w dniu wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, tj. 1.01.1999 r. osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 20 lat dla kobiet, w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, wynoszący co najmniej 15 lat.

Organ rentowy podniósł, iż przepis § 2 ust.2 rozporządzenia z 7 lutego 1983r. stanowi, że okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust.2 rozporządzenia (tj. według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów resortowych) lub w świadectwie pracy. W świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracodawca ma obowiązek określić: rodzaj pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia z 7 lutego 1983r., stanowisko pracy wymienione odpowiednio w wykazie, dziale, pozycji i punkcie resortowych aktów prawnych, okres, w których praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, nazwę stanowiska pracy, na jakim był zatrudniony pracownik, stwierdzona w świadectwie pracy powinna odpowiadać nazwie wymienionej w wykazie aktu resortowego.

Zakład odmówił wnioskodawczyni przyznania emerytury, ponieważ: do dnia 1 stycznia 1999 roku nie udowodniła 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania Zakład przyjął za udowodnione 2 lata, 11 miesięcy i 16 dni stażu w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze.

Zakład nie uwzględnił okresu od 1 września 1988 roku do 28 lutego 1990 roku z powodu korzystania z urlopu wychowawczego oraz okresu od 1 września 1979 roku do 21 listopada 1988 roku i od 1 marca 1990 roku do 31 października 1994 roku, ponieważ wnioskodawczyni nie złożyła świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy podniósł, iż przedłożone dokumenty jak świadectwo pracy czy angaże wskazują, iż wnioskodawczyni wykonywała pracę jako szwacz-obuwnik, natomiast nie zawierają jednoznacznego stanowiska zgodnego z wykazem A stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz. Urz. 4/83 poz. 43), Dział VII, poz. 14 pkt 2 i 4 (czyli nie potwierdzają zatrudnienia za stanowisku obuwnik- szwacz/ przy nanoszeniu kleju i sklejanii elementów wyrobów z użyciem klejów toksycznych bądź formowaniu cholewek, ćwiekowaniu i przeszyciu obuwia - dublowaniu (decyzja k.22 akt ZUS).

Odwołanie od w/w decyzji złożyła ubezpieczona w dniu 21 sierpnia 2018 roku i wniosła o zaliczenie jej do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresów od 1 września 1979 roku do 21 listopada 1988 roku i od 1 marca 1990 roku do 31 października 1994 roku, kiedy pracowała na stanowisku obuwnika i zajmowała się klejeniem elementów wyrobów z użyciem farb, lakierów i mleczka. Z. się także szyciem skóry (odwołanie k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie podając tę samą argumentację co w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 4).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. K. urodziła się w dniu (...) (okoliczność bezsporna).

W dniu 4 września 2017 roku wnioskodawczynie złożyła wniosek o emeryturę (wniosek k.1-3, plik II akt ZUS).

Decyzją z dnia 25 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił wnioskodawczynie prawa do emerytury (decyzja k. 28 plik II akt ZUS).

Ubezpieczona w dniu 16 lipca 2018 roku złożyła ponowny wniosek o emeryturę (wniosek k.1-3, plik I akt ZUS).

W okresie od 1 września 1977 roku do 31 października 1994 roku odwołująca była zatrudniona w (...) Zakładach (...) w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy (świadczenie pracy k. 3 plik III akt ZUS).

Wnioskodawczynie zatrudniona była na stanowiskach:

- pracownik młodociany w celu nauki zawodu – od 1 września 1977 roku;
- obuwnik – szwacz – od 1 września 1979 roku;
- obuwnik – od 1 stycznia 1988 roku.

(umowy i angaże k.38, k.37v, k.41).

W okresie od 1 stycznia 1988 roku odwołująca wykonywała prace na oddziale pracy chronionej w związku z ciążą (angaże k. 40 i k. 41).

Od 22 listopada 1988 roku do 28 lutego 1990 roku ubezpieczona korzystała z urlopu wychowawczego, w związku z urodzeniem w dniu (...) syna Ł. (świadczenie pracy k.27 i wniosek o zasiłek opiekuńczy k.31).

Przez cały okres zatrudnienia zakres obowiązków nie uległ zmianie. Pracowała, co do zasady, na jednym wydziale - na wydziale szwalni (przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:01:28).

Obuwnik i obuwnik szwacz jest to samo stanowisko (zeznania świadka G. K. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:41:30).

Pracowała na stanowisku klejowym. Smarowała elementy obuwia cholewek farbą i lakierem. Malowała farbą brzegi elementów. Jak te elementy wyschły, smarowała je klejem i naklejała podszewkę. Taki element był dalej wysyłany. Jak były szyte kozaki, to cały kozak w tym podszewkę musiała wysmarować klejem. Było też specjalnie obuwnicze mleczko, służyło ono do ozdobnych pasków do cholewek. Była do tego specjalna maszyna, którą natryskiwało się na mleczko na paski (przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:01:28, zeznania świadka G. K. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:30:29, zeznania świadka M. S. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:47:52).

Pracowała też na maszynie, w którą wkładało się tzw. podnoski czyli czubki obuwia. Maszyna podgrzewała te czubki, rozpryskiwała maszyną mleczko na podnosek, a wnioskodawczynie to potem przyklejała do czubka buta (przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:01:28).

Jak trzeba było, to również ścieniała elementy. Proces powoduje, że skóra jest cieńsza. Używała do tego specjalnej maszyny (przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:01:28, zeznania

świadka G. K. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:30:29, zeznania świadka M. S. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:47:52).

Zawsze wykonywała jedną czynność, trwało to miesiąc, dwa tygodnie i przechodziła do kolejnej. Pracy w godzinach nadliczbowych, ani przestojów nie było. Nie była też oddelegowana do innej pracy (przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:01:28).

M. to był też rodzaj kleju, który służył do delikatnych elementów jak paski czy ozdoby. Butaprenem klejone były ozdoby i ekspresy. Na hali pracowało ok. 40 osób. Wszystkie te maszyny były na jednej hali. To była praca taśmowa. Jak skóra była grubsza to najpierw trzeba było ją zeszlifować a dopiero potem się jeszcze ścieniało. Jak była potrzeba, to wnioskodawczynie także zszywała elementy, chociaż przeważnie zszywały szwaczki (przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:14:36, zeznania świadka M. S. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:47:52).

Szwalnia i montaż to były oddzielne wydziały. Wydział 430 to był ogólny wydział szwalni. W 1988 roku, kiedy wnioskodawczynie była przeniesiona do pracy do oddziału ochronnego, zajmowała się tam sklejeniem skóry i wyrobem toreb skórzanych. Tam były wycinane małe elementy z resztek skór, to było sklejanie na papier i z tego były zszywane torby. Odwołująca pracowała na oddziale szwalni, ale jak trzeba było, to pracowała także na oddziale montażu (zeznania świadka G. K. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:41:30, przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:14:36).

To był etap składania obuwia. Tam podklejała obcasy, czyściła cholewki z kleju, szlifowała spody, żeby przykleić obcas albo spód buta (zeznania świadka G. K. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:30:09, przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:20:21)

Czyściło się benzyna, toluenem albo gumką (zeznania świadka G. K. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:30:09).

Na jednej taśmie pracowało ok. 40 osób, taśm mogło być 5-6. To była jedna wielka sala. Praca była na dwie zmiany (zeznania świadka G. K. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:30:09).

Z biegiem lat starsze pracownice w tym wnioskodawczynie były kierowane też do prac związanych ze zszywaniem obuwia. Praca ta nadal była wykonywana na oddziale szwalni (zeznania świadka G. K. e – protokół z 8 stycznia 2019 roku 00:41:30, przesłuchanie wnioskodawczynie H. K. e-protokół z 8 stycznia 2019 roku 01:00:04 w zw. z 00:14:36).

Wnioskodawczynie nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna).

Wnioskodawczynie udokumentowała ogólny staż pracy w wymiarze wynoszący 21 lat, 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz 2 lata, 11 miesięcy i 16 dni okresów pracy w warunkach szczególnych (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Dodatkowo § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, iż właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac wykonywanych w warunkach szczególnych należą wymienione w Dziale VII (zatytułowanym „W przemyśle lekkim”) pod poz. 14. „Prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego”. Wśród prac tego rodzaju w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r. Nr 4, poz. 7), w dziale VII poz. 14. Prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego wymienione zostały:

- 1) obuwnik - montażysta, formowacz, szwacz (przy ścieraniu, ścienianiu i szlifowaniu elementów wyrobów)
- 2) obuwnik - montażysta, formowacz, szwacz (przy nanoszeniu kleju i sklejanu elementów wyrobów z użyciem klejów toksycznych)
- 3) obuwnik - montażysta, formowacz, szwacz (przy wykańczaniu wyrobów środkami chemicznymi)
- 4) obuwnik - montażysta, formowacz, szwacz (przy formowaniu cholewek, ćwiekowaniu i przesywaniu obuwia - dublowaniu) '

Stosownie zaś do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawczyni spełnia przesłanki ustawowe co do wieku oraz posiada wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych. Nie jest także członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawczyni spełnia również warunek co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

W tym miejscu wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, przepisy dotyczące przyznawania emerytury w obniżonym wieku, powinny być ściśle interpretowane, jednocześnie ich wykładania nie może być na tyle skrajna i restrykcyjna, by prowadziła do absurdalnej sytuacji, gdy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach uznaje się tylko i wyłącznie czynności wymienione w wykazie A załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia, wykonywane ciągle przez cały obowiązujący pracownika czas pracy, bez jakichkolwiek przerw i bez wykonywania innych czynności, które są jednak immanentnie związane ze stanowiskiem pracy zajmowanym przez ubezpieczonego. Takie przyjęcie uniemożliwiłoby w praktyce przyznanie komukolwiek prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze z tego względu, że żaden z ubezpieczonych nie spełniałby takich wymogów./por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 lutego 2012 r., sygn. akt III AUa 1644/11/

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. sygn. I UK 393/10, opubl. LEX nr 950426/. Nie byłoby zatem dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07, opubl. OSNP 2009/21-22/290/. A contrario dopuszczalne jest zaliczenie pracy na różnych stanowiskach o ile jednak wszystkie one stanowią prace w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawczynię w szczególnych warunkach w w/w spornych okresach dopuścił dowód z zeznań świadków i z przesłuchania ubezpieczonej.

Postępowanie dowodowe wykazało, iż odwołująca pracowała na oddziale szwalni, a wyjątkowo także na oddziale montażu i zajmowała się klejeniem, szyciem, nakładaniem mlecza, szlifowaniem a także ścienianiem elementów przy produkcji obuwia.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazuje, iż chociaż odwołująca wykonywała różne prace to wszystkie one zaliczone są do prac w warunkach szczególnych w oparciu o załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r. Nr 4, poz. 7) i wymienione w dziale VII poz. 14. Prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego, a co za tym idzie wymienione także w wykazie A stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w Dziale VII (zatytułowanym „W przemyśle lekkim”) pod poz. 14. „Prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego”.

Okres wykonywania tych prac, jako wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy winien zostać zaliczony do okresu uprawniającego do uzyskania wcześniejszej emerytury.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zatem stwierdzić, iż zgodnie z niekwestionowanymi ustaleniami dokonanymi w toku postępowania, na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawczyni wykazała okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 21 lat, 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 2 lata, 11 miesięcy i 16 dni

Dodatkowo w toku procesu wykazała, iż w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracowała także w okresie zatrudnienia od 1 IX 1979 roku do 31 X 1994 roku (15 lat i 2 miesiące) w (...) w Ł..

Z okresu tego wyłączyć należy, jedynie okres od 1 I 1988 roku do 28 II 1990 roku (2 lata i 2 miesiące), kiedy wnioskodawczyni korzystała z urlopu wychowawczego oraz była oddelegowana do oddziału pracy chronionej w związku z ciążą. Łącznie w zakładzie tym przepracowała jednak **13 lat** w warunkach szczególnych, co przy uznanym przez organ rentowy okresie **2 lat, 11 miesięcy i 16 dni** daje łącznie **15 lat, 11 miesięcy i 16 dni** pracy w warunkach szczególnych.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawczyni złożyła wniosek o emeryturę w dniu 16 lipca 2018 roku, zatem prawo do emerytury należało wnioskodawczyni przyznać od dnia 1 lipca 2018 roku tj. od 1 dnia miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła wniosek.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu, stosownie do wyników postępowania i na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz H. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika procesowego skarżącego Sąd ustalił na podstawie § 9 ust. 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron w tym pełnomocnikowi organu rentowego wraz z aktami rentowymi.

4 I 2019 roku.